

Владимир Вуковић

F - ПРЕФЕРАНС

У лудници на крају града
карте бацају
песници и свеци.
И викали би са кровова
и солили би земљу
кроз сутон, чујеш,
кроз ноћ налик вриску:
но не знају ко је трећи,
да ли Ђаво,
да ли Ти.

ЗАШИТИ ДЛАНОВЕ У ДОБА БЕСА

Мила,
зашијмо дланове,
јер свет је лом
и свет је слеп.

Веруј,
то је најважније:
румен гасне,
опада река,
наплавина су скршени
квадрат и круг.

Мила,
иглу, доба је беса,
месо гњи,
месец је луд –

мравињаке и људе
газе деца.

ЗВЕЗДАРА

Звездара је стари космодром и
светла не гуше небо.
Оивиченој шумом и шинама:
гробље јој је срце а срце књига.
Звездара је
Кејп Канаверал, Бајконур, Циучиен,
али нико се не враћа и неће.
И док деца сањају наранце,
док пиље у звезде,
докона смрт шета улицама:
сасвим је обична и носи балетанке,
однекуд је знам,
каже да је слобода.

БЕЗ МРЖЊЕ

у песму пуштам
стене поцепане, чудовишта,
подземног беса крш,
веша-ла-ла,
лажног града црева,
и повест мочваре, господара,
зовем трун чистих небеса,
нека се у овом кругу боре,
пресаздати се ил' нестати,
у дрскости, у истини,
(смрт свету, свету живот)
док урличу и док горе.

МЛАДИ ВЕПРОВИ НА МОМ ИГРАЛИШТУ

скупљају се у тами, стари песак рију.
Начуо сам дато им обећање:
кад с неба буде падао гар,
кад из земље буде родио лим,
то ће бити знак:
они ослободиће свету земљу Кланицу.

Млади се вепрови зато сваке ноћи
на мом игралишту залећу:
из слепоочница расту им фалуси
и тестиси вијоре под ноздрвама,
чује се локање и урлици се чују,
а ја крв глупу разумем. Ипак,
не знам, стварно не знам
како вриште све те бајке
док се греју на згаришту књига.